

Протоиерей Д. Андреевъ.

ГРАДЪТЪ НА СЛЪНЦЕТО

Животът е нѣщо желано. Слънцето е животъ. Великото въ живота е слънцето. Най-великото нѣщо, разбира се, е Богъ. Но Той е нареченъ изтокъ, защото ражда слънцето — живота. Слънцето е Божи даръ — най-големия Божи даръ.

шосе — блѣстящиятъ пѣтъ нареченъ, се провира между чудно архитектурно-красивитѣ вили, градини, бирарии, ресторанти, китни лозя и хълмове. Хълмътъ Ташлж-тепе е прелестенъ и тогава, кога е въ ролята на Варненски барометъръ.

Варна за насъ българитѣ е градътъ на слънцето... даръ Божи. Началното ѝ име „Диосполъ“ по грѣцки значи „градъ на Бога“. Божие благословение открила Варна. Българска Варна още отъ шестия вѣкъ — основането ѝ — е хубава, красива, топла, свѣтла, поетична. Много отдавна, по онова време, Хиоскиятъ поетъ Страбонъ се е възхищавалъ отъ нея. Нарекълъ я по името на великия митологиченъ плавателъ Одисея (по грѣцки Улисъ) Одесусъ. Затова, че тя, като че ли почива отъ плаване на брѣга на Евксинския Понтъ (Черно море).

Опряна на Хемуса — българския Балканъ... Доминира надъ всички черноморски брѣгове и поетични пазви. Мита отъ водидѣ му, тя е чиста и приветлива. Нѣма другъ свѣтовенъ кжтъ, като нея. Отъ Калиакра до носъ Галата — Варненския брѣгъ — очарованието и обаянието сж неземни. Мжчно се описва. Чарътъ и очарованието се само преживѣватъ. Брѣгъ, море, сърдце... Небе, море, сърдце... Фантастични багри отъ вкусове и захласи... Поетъ и художникъ, сантименталистъ и едротикъ тука мълчатъ и въздишатъ. Пълна душа пълна наслада! Захласъ и приятностъ!

Горда е Варна, защото е творба на най-великиятъ художникъ — Бога. Пейзажи и ландшафти, лазури леки и ефирни... Неуловими съ перо и четка. Думъ спиро спиро — дишамъ — живѣя. Въздишки... Поезия...

И всичко това е презъ цѣлото лѣто и късна есенъ. Когато има слънце... Слънцето е богатството на Варна. Морето черно е само плюсътъ.

Тука въ Варна то не е черно... То е бистро и синьо... защото брѣгътъ е зеленъ. Да, растителностъ пишна и буйна. Очарователни естествени паркове... Или пъкъ, гдѣто липсватъ такива, зелени пазви, килими и ковчори, Кара-ташъ, Кузгуна, Величествената Хачуга, Аладжа манастиръ, Св. Константинъ, Евксиноградъ, Джанаватъ-тепе, Пейнерджикъ (Чайка), Гюндюзъ-чешме, Карантината, Галата и др. — това сж неземни райскообкичени кжтове. Помежду имъ извиватъ добре павиранитѣ и китонирани пѣтица — шосета. Евксиноградското

И всичко това, всички тѣзи прелести се отразяватъ въ морето... и всичко се отбелязва въ линии и кржгове водни. Надвисналитѣ тукъ-тамъ скали само ги спиратъ, за да се не слѣятъ. Елхата и кипариса, кестана и липата, сълкъма и върбата, плачущата върба, брѣстътъ и горския джбъ, смоковцата и орѣха винаги се оглеждатъ въ синитѣ води морски.

Навеждатъ се, шепнатъ благодарностъ, взиратъ се и търсятъ по дъното морско ключътъ на сърдцето човѣшко. Тайнственото въ морето, сърдцето и небето тѣ долавятъ въ сутрешнитѣ зари, вечерниятъ здрачъ и луннитѣ нюанси. Въ дишането е животътъ, Гайна и тайнствено крие природата богата — отвореното писмо безъ гласни. Сиренитѣ морски и чайкитѣ безстрашни тука сж едничкитѣ свидетели.

Милъ е животътъ край морето Варненско. Славейтъ — птички сладкопойни, сутринъ и вечеръ, денемъ и ноцемъ тука славятъ небето въ морето снето. Морскитѣ люшки и езерни талози клатятъ звездитѣ небесни. Воднитѣ капки създаватъ цвѣтоветъ... зефири... аромати... Елате въ Варна на отмора!

Елате да видите царицата на нашето море и нейнитѣ музеи, античности, аквариумъ, бани и градини!

Елате въ Българското Палермо!

ПРОСЯКЪ

Вървѣхъ по улицата. Спрѣ ме старъ, немощенъ просякъ.

Той протегна къмъ мене костелива кална ржка и молѣше за помощъ.

Затърсихъ изъ джебовеѣ си. Не намѣрихъ ни кесия, ни кърпа. Нищо не бѣхъ взелъ съ себе си.

Просякътъ все чакаше, и неговата протегната ржка слабо се клатѣше и потреперваше.

Слисанъ и смутенъ силно стиснахъ тази кална, треперлива ржка.

— Не се сърди братко, — казахъ му азъ. Нѣмамъ нищо у себе си.

Просякътъ прикова въ мене зачервенитѣ си очи. Синитѣ му устни се усмигнаха. Той сжщо стистна ржката ми и прошепна:

— Ехъ, и за това благодаря! И това е помощъ и утеха братко.

Маникъ Саркизова, уч. отъ 1-а кл. у-ше Митр. Симеонъ — Варна.

ЕСЕННА ПЪСЕНЬ

Музика и текстъ: Б. п. Груевъ

Вечъ е лѣто-кжд-ра е- сень, рѣ-ятъ се мѣ-ли на- вредъ не се чу- е пти-ча пѣ- сень,

Че ще дойде свѣтла пролѣтъ — плодъ заченатъ ще узрѣй; и трудътъ имъ многолѣтенъ. Божя милостъ ще огрѣй.

Люб Бобевски

ЕСЕНЬ

Премѣната красива
Съблече си гората,
Цвѣтята миризливи
Си сведоха челцата.
И птички сладкопойни
Замлъкнаха, не пѣятъ,
Потоцитѣ пѣнливи
Води си тихо лѣятъ.
Че есенъ тжжнолика
На време е настала,
И казва ни, че иде
Следъ нея зимна хала!

Късна есенъ

Цвѣтята сж унили,
Попари ги слана,
Крила размахва есенъ
Изъ нашата страна.
Размахва и ни шепне:
Гответе се за студъ,
Та всѣки той да свари
Облѣченъ и обувъ.
Предъ зима сме, дечица,
Свирепа, люта, зла,
Предъ зима, що не хае
Предъ гладнитѣ гърла.

Къмъ свещеницитѣ отъ епархията ни.

Обръщаме се къмъ всеблагочестивитѣ и благоговѣйни наши свещеници отъ епархията да побързатъ и ни съобщатъ промѣненитѣ адреси на своитѣ абонати на епархийския ни в. „Божи гласъ“, както и да съобщатъ, ако има нови такива. Съобщете въ редакцията по възможностъ съ първа поща това, за да изпращаме вестника направо до абонатитѣ, за да нѣмате вие понататъкъ неприятности. Негово Високопреосвещенство гледа сериозно на това начинание — издаването и експедицията на вестника. Побързайте да съобщите по колко броя желаете да ви се изпращатъ ежемесечно, като имате предвидъ окръжното на Кириарха, че 10 броя сж минимума (отъ тѣхъ 5-тѣхъ сж отъ църковното настоятелство)

Отъ първия брой на настъпващата учебна година ви се изпращатъ по 10 броя, които вие лично ще пласирате. Вториятъ брой ще бжде изпратенъ по показанитѣ отъ васъ адреси. *Постарайте се да бждете точни въ услугата си.* Само едно неофициално отворено писмо ще ви освободи отъ задължението ви. Колкото се отнася до 10 лв. отъ всѣки годишенъ абонаментъ събрали, пратете ги на св. Митрополия до касиера ѝ срещу редовна разписка.

Къмъ учителитѣ отъ епархията ни.

Г. г. учителитѣ знаятъ, че дѣдо владика преди две учебни години

† Йорданъ Йовковъ

авторъ на много повѣсти, разкази, драми и романи.

РОДНА КНИГА

Презъ буритѣ на толкозъ дни Живѣни въ мжки и въ иго Блѣстишъ ти наша родна книга До днесъ и твоя гласъ ечи.

Влѣзъ въ всѣка родна кжща И съ прелестъ ти разкажи Ни за земята. — За обичното ни гнѣздо.

Сега летни къмъ всички ни И къмъ български честити Ти съ думи майченски ни вдѣхни И вдѣхни имъ пламъкъ общъ единъ.

И разкажи на всички тамъ Съ силата на твойто слово, Че български духъ отново Кънти като камбаненъ звѣтъ.

Ти родна книга, сладко пѣй, Звѣни кънти въ всѣка хижа, Че на всѣкжде твоя гласъ се чува Кждето българинъ живѣй.

Михаилъ Ивановъ, уч. отъ 1-а кл. у-ше Митр. Симеонъ — Варна.

пожела да имъ дойде на помощъ въ тѣхната педагогическа работа съ едно общо епархийско детско вестникъ че „Божи гласъ“. Съ този първи брой почваме третата годишнина. Редакцията се ласкае отъ надеждата, че г. г. учителитѣ ще продължаватъ да съдействуватъ съ изпращането на прегледани отъ тѣхъ детски ржкописи-съчинения и скицирани рефератчета, както и опити стихове и епизоди изъ училищния животъ.

В-къ „Божи гласъ“ сериозно си е задалъ целта да подготви утрешнитѣ български граждани за морално подготвени писачи, поети, управници и свободни граждани на България. Желаното се постига, щомъ се погрижимъ малко ние възрастнитѣ. Ще чакаме ценното съдействие на г. г. учителитѣ!